

Izhaja vsako prvo
in tretjo soboto v
mesecu. Štane na
leto 6 K, na pol
leta 3 K. Posam-
ezni listi po
30 vin.

JEŽ

Naročnina naj se
pošilja upravni-
štvu. Rokopisi pa
uredništvu „JEŽA“
v Ljubljani. Inse-
rati se računajo
po dogovoru.

List 3. - V Ljubljani, dne 9. januarja 1908. - Leto VII.

GOSPOD FRAN LEVEC, MEROSODEC V LJUBLJANI, KJE STE?

Nekaj časa sem so mere, s katerimi se meri pravica pri ljubljanskem sodišču, v strahovitem neredu. Ali bi ne bila Vaša dolžnost, kot zapriseženega merosodca, da malo preiščete te mere ter jih primerjate z merami celjskega, mariborskega in ptujskega sodišča?! Gotovo bo to zelo hvaležen posel za Vas, in zlasti sedaj, ko vari Kosler pivo samo za dragonce, tudi ne preveč naporen.

VEČ PRIZADETIH.

Tiskovna pomota.

Dne 28. t. m. se je vršil občni zbor „Društva za zgradbo učiteljskega konflikta“.

Trnje.

Bil prej učitelj je, odvetniški je zdaj pisar;
bil prej otrokom je, zdaj je odraslim v kvar!

* * *

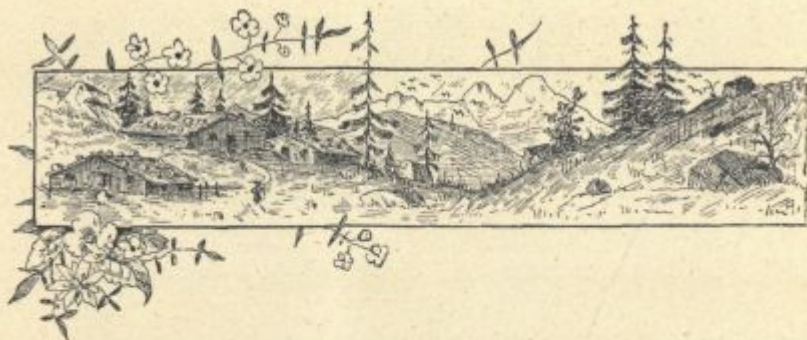
Vsi osli nimajo dolgih ušes.

* * *

Ženski jezik je nevarnejši nego otrovana puščica.

* * *

Ne zasleduj preteklosti ženske, dokler ti ugaja nje sedanost!

PRAVIČEN SODNIK.

Nekega lepega jutra malo pred uradnimi urami, slonel je odvetniški koncipijent Janez Bakrovec pri odprtem oknu pritlične pisarne ter molel svojo zabreklo glavo v sveži zrak, da bi se tako razkadir iz nje preobili čez noč zavžiti alkohol.

Naporno, zelo naporno delo ga je pričakovalo še ta dan. Imel je zagovarjati zelo navihano žensko, ki je bila tožena zaradi hudodelstva tatvine. Da pa uspešno dovrši svojo nalogo ter obtoženko iztrga pravici iz rok, treba mu je bilo še pred obravnavo pogovoriti se z najetimi razbremenilnimi pričami, jim dati potrebna navodila, o obremenilnih pričah pa poizvedeti kolikor največ mogoče kompromitujočega gradiva ter jih tako pri sodniku diskreditirati. Skratka: storiti vse, kar store navadno zagovorniki omejenega duha, ki se namesto na „svojega uma svitli meč“ zanašajo le na — kovarstvo.

Janez Bakrovec je slonel jedva nekoliko trenutkov tako na oknu, ko je prišel mimo okna priprost kmet, pogledal ogorčen mačkastega koncipijenta, ga lopnil z vso silo preko čeljusti ter zakričal nad njim „svinja“! na to pa godrnjaje odkorakal svojo pot proti justični palači, kjer je imel opraviti.

Toda ni še storil deset korakov, ko ga zgrabijo debele pesti razkačenega koncipijenta ter koščene roke pisarja Križa, ki sta priletela iz pisarne za kmetom.

„Kaj ste? Od kod ste? Kako se pišete?“ kričala sta oba obenem na preplašenega kmeta.

„I, kmet sem, kakor vidita in to še prav pošten kmet, posestnik s Petelinjega vrha, pišem se pa za Urbana Smolarja, čevama je s tem kaj pomagano.“

„Ali imate na posestvu vknjiženega kaj dolga?“ vpraševal je nadalje oklofutani koncipijent ter se zdajinzdaj potipal po skelečih čeljustih.

„Kaj še! Dolga moj dom ne pozna; še dvanajst prešičev vzredim vsako leto, a ne takih, kakoršni ste tu v mestu.“

„Dobro, se bomo že še videli“, zažugal mu je koncipijent in izpustila sta s pisarjem kmeta ter hitela nazaj v pisarno, kjer ju je že šef na pragu pričakoval.

„Kaj pa sta imela s kmetom?“ razjezil se je šef. „Ali ne vesta, da so sedaj uradne ure, in da ni časa kar tebi nič meni nič zapuščati pisarno?“

„Nič se ne hudujte, gospod doktor! Mastno raco sva ujela, ki bo vrgla naši pisarni gotovo par stotakov!“ miril je koncipijent razljučenega šefa ter mu na dolgo in široko pripovedoval o prejeti klofuti. Seveda ni povedal, da je vedril pri oknu „mačka“, temveč se je izgovoril, da je le okno zapiral.

Ko je bil šef o vsej aferi natančno poučen, pomiril se je ter koncipijentu celo iz hvaležnosti za uspešni lov stisnil v roko desetico:

„Tu imate za angleški obliž, a sedaj bomo pa napravili tožbo“, je dostavil ter si zadovoljno mencial roke.

„Sedaj bomo pa napravili tožbo“, ponovil je koncipijent, spustil desetico v žep ter se potipal po zabreklih ustnicah.

„Sedaj bomo pa napravili tožbo“, utaknil se je vmes tudi pisar Križ ter se popraskal po glavi.

In napravili so kakor pravljica od jare kače in steklega polža dolgo tožbo zoper Urbana Smolarja, posestnika na Petelinjem vrhu, zaradi prestopka žaljenja časti ter telesne poškodbe.

Poteklo je kakih štirinajst dni od tega dogodka.

Urban Smolar je že davno pozabil na to, ko mu je nekega dne prinesel sel od c. kr. okrajnega sodišča pozivnico, s katero se pozivlja na dan 24. t. m. k c. kr. okrajnem sodišču v sobo štev. 28, kjer se bo zaslišal zaradi prestopka žaljenja časti ter lahke telesne poškodbe.

Smolar je debelo gledal to pozivnico; toda tu mu ni bilo pomišljati, kar iti bo treba, kajti na pozivnici je bil droban dostavek, da se bo s silo tiral na sodišče, ko bi se prostovoljno ne zglasil napominanega dne.

In določenega dne se je Vrban Smolar nič hudega sluteč podal v mesto na c. kr okrajno sodišče v sobo šte. 28.

*
*
*

Obtožnico, ki jo je sodnik prečital Smolarju je ta poslušal, kakor da bi se ne tikala njega. Tudi, ko ga je koncipijent črnil in slikal sodniku, kakor samega peklenščka, ki zasluži najmanje vislice za svoje hudodelstvo, Smolar ni trenil niti z očesom. Kakor kip je stal v razpravni dvorani in še le, ko ga je sodnik vprašal, če priznava dejanje in če ima k obtožbi kaj pripomniti, kar bi utegnilo olajšati kazen, predramil se je Smolar kakor iz sná ter začel debelo gledati okoli sebe:

„Kaj pa se je zgodilo, gospod sodnik? Ali ste mene vprašali?“

„Vas, seveda, vas; koga pa družega in vprašam vas še enkrat, če priznavate dejanje in če imate kaj pripomniti, kar bi utegnilo zmanjšati kazen?“

„Kaj sem pa naredil?“ začudil se je Vrban Smolar.

„Tega gospoda ste dne 2. t. m. brez povoda udarili po obrazu, ko je gledal skozi okno in „svinja“ ste zakričali nad njim, kar je s pričo dokazano.“

„Aha, gospod sodnik, zdaj se pa že spomnim; toda jaz po pravici povem, da nisem vedel, da je bilo tisto, kar je molelo skozi okno — obraz“.

Sodnik je na to dolgo nepremično zrl naravnost v obraz tožitelju koncipijentu, nato je vstal, pokril čepico ter pričel:

„V imenu Njega Veličanstva i. t. d. se toženec Vrban Smolar posestnik na Petelinjem vrhu prestopka telesne poškodbe, kakor tudi žaljenja časti popolnoma oprostí. Razlogi: Kakor sem se sam prepričal je obraz gospoda tožitelja s stvarjo, ki je ne morem tu imenovati prav lahko, zlasti v naglici zamenjati, kar se je tudi obtožencu pripetilo, ki je šel naglo mimo okna. Da pa je bil obtoženec ogorčen vsled te zamenjave, razumljivo je samo ob sebi, istotako je razumljivo, da je v tej ogorčenosti oplazil dotično

stvar ter obenem izustil besedo „svinja“, ki pa v tem slučaju ni razžaljiva.“

Splošen krohot je zašumel po razpravni dvorani.

Vrban Smolar se je sodniku z globokim poklonom zahvalil za pravično razsodbo, koncipijent tožitelj pa je razočaran capljal domov. Da ga šef ni posebno prijazno pozdravil, je gotovo, kajti „mastna raca“ je odšla na Petelinji vrh in koncem meseca si je še šef ono desetico, ki jo je usodnega dne podaril koncipijentu za angleški obliž, odtegnil od mesečne mezde.

Zadovoljstvo pijančka.

„Glej, stara, midva lahko Boga hvaliva, da nama gre vse po sreči; sosedu Sršenu je pogorela bajta, Lužarju je vse polje toča pobila, Vražarju je pa zdravnik pijačo prepovedal.“

ZVONIMIR MASLE: OB ŽGOČI SUŠI . . .

Ob žgoči suši svet obdan s soparjem,
navidezno v življenju strt umira,
do vihre črne v dalj pogled upira
pod svetlim solncem, silnim gospodarjem.

Med jeznim hruščem, bliskovim udarjem,
v temini piše, groze in nemira
zatiran svet poživljen se ozira,
mu doba lepših dni dospe z viharjem

Zatiran rod na videz le podleže,
teptan, brez šol in vprežen v robstva teže
v viharje ljute stavi svoje nade

V jezove silne zbira sile mlade,
da čil svobodi došli v roko seže
in se obrani nove strahovlade . . .!

DR. ZANE Z IBLANE.

Zdej pa mama hudiča! Čist prou se nam gudi, za kua sma se pa zmeri špeteral med saba in štenkal kokr de b na mel družga uprauka. Edn drugmo sma gledal na prste, kua ta al pa un dela; nemškutari sa se pa ublizval ta cajt in rinl naprej kokr krti.

Ja čist prou se nam gudi!

Buh je douh cajta skus prste gledu naš špeter. Upuminu nas je in štrafvou iz putresam, suša in drugem šibam božjem, nazadne mu je blu pa le use prenaumn in s je mislu: če vas božja štima na ukruti in šiba božja na zbrihta in na ta prava pot prpele, vas u pa —
— — — — in ubrnu nam je

hrbet, kumanda čez nas Krance je pa izroču ta Črnu. No, in zdej mama hudiča!

Kuku nam ta Črn zdej na ush plateh škoda dela, je škoda, de b govoru, sej usak sam dobr vid. Putresa nam scer na more skumenderat, kokr nam ga je Buh; zatu je pa puslou nad nas tacga, ke zna putres delat; in tu je za en tal še hujš. Ta nas u rukumavhu, kulkr se u dal, pusebn ke se na nč družga na zastop, kokr na putres, in mi uma piskal, de nas u fula bulela, če na uma še bl skp držal, špeter pa zmečkał in se najn usedl.

Jest sm že zdavni vedu, de u pršou enkat nad nas en pulom, in sm tud tu zmeri pridgvu; sam puslušat in ubugat me ni tou nubedn, ampak s je mislu usak: „kua pa vé Žane! Žane nej se iz sojem čikem obgeba, nas nej pa pesti pr gmah! Tu sa tulk cajta trubil in mene nazaj pustaulal, de sm nazadne res utihnu in lepu putrpežliu čaku, kdaj de u pršlu na moje besede. In zdej pa mama hudiča! Men se sam tu še dobr zdi, de jest nism nč tega uržah. Če b mene pušlušal, b blu use drgač.

No, pa scagat nam glih še ni treba. Ena lastuka še na nardi pumlad in en putresfabrikat še tud na u ush Sluvcu iz zemle dol stresu. Sam pubulšat se morma in skp držat, čez nemškutarje pa nardet kontumac. Scer ne tku, de b gofl na mogli udperat, ampak tku, de uja lohka udperal gofle, sam vajne de na uja mel kej uteknt.

Tu u ta nar bulš in če uma tku naredl se nam tud samga ta Črnnga ni treba bat! Zatu pa vošm usm Slovencem ne sam en veseu nou let, ampak še pusebi en tak let, de nas u u nem srečala ta prava pamet.

Buh žiu sluvensk duh,
nemškutari sa tku ud muh!

Z DEŽELE.

Cesarski svetnik je prebival na svojem posestvu na Dolenjskem. Nekega dne ukaže svojemu hlapcu, naj ga pelje v mesto, ker ima nujne opravke.

„Danes pa ne morem! Imam tudi jaz nujne opravke doma“.

„Ako ti ukažem, pa moraš storiti in prav nič ugovarjati“.

„Dobro,“ odvrnil je hlapec ravnodušno, „saj meni je nazadnje vseeno, ali vozim vas ali pa gnoj; a mislim, da je bolj potrebno gnoj voziti na njivo, kakor pa vas v mesto“.

Trnje.

Čim manjše človeče temboljši jokey,
če konj ni za ježo, pa jezdi ljudi!“

Lakoničen odgovor.

Dijak je brzjavil domov, ko ni prvega v mesecu prejel od doma denarja: „Kje je ostal denar?“ — Odgovorilo se mu je takoj brzjavno: „Denar je ostal doma“.

Ne grajaj dneva pred večerom.

Ne grajaj dneva pred večerom.

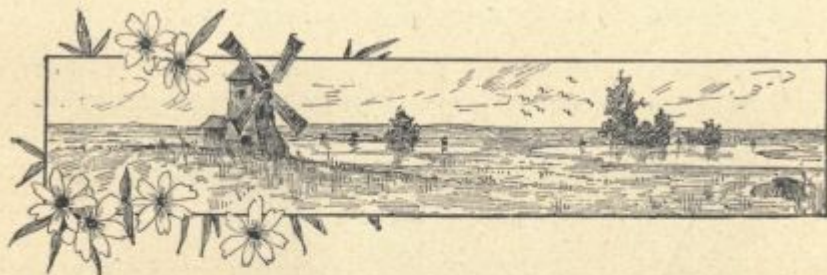
Tu čitam v „Slovenski pisarni“ kolobocijo „Po dvajsetih letih“, ki nima ne repa ne glave; zlasti repa nima in ne morem si misliti drugo, kakor, da misli „pisatelj“ priobčiti tudi še kolobocijo „Pred dvajsetimi leti“ in ta utegne biti zanimivejša.

Računanje v odstotkih.

Jajteles: Ti si mi prodal zadnjič, ko sem imel hud nahod 186 jajc in si trdil, da jih je od sto najmanj 90 nepokvarjenih, v resnici pa jih je bilo 72 pokvarjenih. Ti si slepar!“

Fajteles: „Kakšen slepar? Rekel sem ti, da jih je od sto 90 nepokvarjenih, za onih 86, kar jih je bilo čez sto ti pa nisem rekel, da so dobri: ker jih je pa bilo od vseh 186 samo 72 pokvarjenih, si dobil še celo 25 dobrih jajc več, kakor sem trdil. Napravil si toraj celo dobro kupčijo!“

MOJ POLDE!

Nič straha! Ne bom Vam po vzgledu Zofke Jelovšek-Kvedrove opisoval svojih otrok, katerih me Bog vsaj še pred zakonom varuj. Tudi ni Polde moj oče in ne moj brat, še manj pa moj prijatelj. Dosedaj poznam še samo tri žive stvari tega imena. Eden je moj kolega, ki si je po meni vzel vzorec, da je ravno tak dolgín kot jaz in ga zato ne morem videti živega; drugi je oštir v naši vasi in župan v naši občini, zaradi njega sem moral jesti en teden ričet in sva zato stara „prijatelja“. Da ga bo pa vsakdo poznal, povem, da je po rojstvu Čuber, po krstu pa Leopold ali kakor smo ga splošno klicali, dokler je po šolskih klopeh trgal svoje vedno raztrgane hlače, Poldac. Toraj Polde ali Poldac Čuber! Tretji Polde in o tem Vam hočem kaj več povedati je pa moj — pes.

Predno preidem popolnoma k svojemu psu, pripomnim le še, da so moj pes Polde, Poldac Čuber in tisti teden ričeta v jako tesni zvezi. Moj ričet izvira od Poldaca in moj pes Polde od ričeta ali krajše rečeno: moj Polde prihaja od Poldaca.

Bilo je pred enim letom. Takrat so bile razpisane v naši občini volitve. To je kaj vsakdanjega. Vsakdanje pa ni, da je bil pri teh volitvah izvoljen za župana — Poldac. Seveda ni volilo takrat ljudstvo, pač pa Kržičnikovi golaši in vino iz različnih kleti. Na uho Vam povem, da sem mislil takrat, da bom župan jaz, ker vem, da imam za župana v takih občinah kot je naša vsaj toliko zmožnosti kot Poldac Čuber. Svoje posestvo pustim upravljati svoji sestri, ker ga sam ne znam, dočim ga Poldetu opravlja mati. Poleg tega pa tudi nimava časa za tako delo, ker sva še obadva samca in si morava tudi že enkrat zbrati družice

za najina pota skozi življenje. Hm, lahko reči, da se ženiva, ampak oženiti se pa ni tako lahko niti pri meni niti pri Poldetu. Jaz sem cel longin in imam tudi sicer več napak, katere ženske tako hitro zapazijo; Poldac je pa sicer prav čeden fant, samo nos ima orlovski, čelo nazaj pomaknjeno, usta skoro do ušes, pri hoji se drži postrani, kot bi nesel vrečo žita v mlin in glavno da nima nič — brk. Kratko povedano: jaz sem do sedaj samec. Poldac pa tudi. Ponašam se lahko samo s tem, da se jaz niti ženit nisem šel, Poldac je pa dobil košarico pri Nini, vendar ima pa Poldac upanje, da se ga usmili tista kuhinjska dekla iz ljubljanskega hotela — — — no, kako se že pravi: pri „kne-delju“ ali pri „štrudelju“ ali tako nekakšno. To vem, da je ena močnata jed. Jaz sem pa tam oni teden obljubil večno devišstvo, in pri tem ostanem. Toraj ženske meni mir!

Toraj dovolj! Jaz nisem bil župan in to me je jezilo, da se mi je prevračal žolč. Zato sem zabavljaj na vse mogoče načine čez Poldaca. Tudi Polde je bil jezen na mene. Po svet, kako bi mi bolj nagajala, je šel k občinskemu tajniku in res sta jo iztuhtala. Lepo nedeljo in nedelja je vsaka lepa, je bilo pred cerkvijo oklicano, da se v naši občini upelje pasji davek.

Načrt je bil jako dober. Jaz sem imel več psov in tako sem bil v prvi vrsti oškodovan jaz, oškodovan je bil pa tudi Poldac, zakaj tudi on je imel psa. No, pa on si je pomagal, jaz si pa nisem mogel. Bil je ravno tisti čas, ko je bilo treba plačati davke, ko pride k meni občinski sluga in mi pomoli tri pasje znamke pod nos, zahtevajoč zanje 6 K. Tekel sem k sestri, da bi mi dala 6 K za znamke. Naletel sem slabo, zapodila me je, češ da mi je ravno pred dvema mesecema dala 10 K. Toraj naj plačam s temi 10 K pasji davek! Oh, kje so že bile te kronice! Občinskemu slugi sem rekel, da ne plačam pasjega davka. „Naj le pride konjederec po pse, saj bo moral Poldetovega tudi vzeti“.

„O ne, gospod! Polde je že plačal!“

„Kako, saj je ravnatoko vedno suh kot jaz!“

„Da! Ampak sem mu jaz posodil dve kroni!“

Drugi dan je prišel konjederec po moje pse. Zvečer sem čul — spomin, vedel sem, da je to spomin mojih psov, ki so se preselili v boljši svet, kjer ni pasjega davka.

Vse to me je seveda jezilo in še bolj na debelo sem zabavljaj čez Poldaca. Poldac je hotel meni jezik zavezati, kar se

mu pa seveda ni posrečilo, ker en vozal mojemu jeziku prav nič ne škoduje, ker je toliko dolg, da je še za par vozlov dovolj prostora: ovadil me je, da sem rekel, da občinski sluga prodaja Poldetove fotografije. Pri razpravi mi je sodnik g. dr. Vrana povedal, da se to ne sme reči in mi za nagrado prisodil en teden ričeta. Nič ni pomagalo, da sem trdil, da je pasja glava na znamki res popolnoma podobna Čuberjevemu obrazu. Odsedeti sem moral tisti teden, Poldacu sem pa prisegel pri „kibli“ večno maščevanje.

Komaj sem prišel iz luknje, sem že imel mladega psička, katerega sem krstil s — Polde. Seveda sem moral plačati tudi pasji davek. Sedaj grem pa vsak dan najmanj petkrat mimo Čuberjeve gostilne in kličem: „Ta, Polde, ta, ta!“ Ako me kdo upraša, kaj kličem, seveda rečem, da mojega psa, mislim si pa — Poldaca.

To je prvo in zadnje poglavlje iz življenja mojega Poldeta.

ZVONIMIR MASLÉ:

DELO.

Ko vname roso žar lesketajoči,
bučele čile odpode iz panja,
v sladkobnem delu njih življenje sanja,
neznan nagon jim v cvetke radost toči.

Čez noč poživiljene so v mladi moči —
in v mladem jutru zopet se priklanja
jim jezero cvetov . . . in le letanja
in le nošenja je do trde noči.

O srečen ta, ki dela se zaveda —
počitek nočni ga v močeh pomlaja,
in on vesel in čil na delo vstaja!

Gorjé mu, komur delo le preseda —
ker črno vojno vodi nadenj beda,
nesreče grob odpira mu do kraja . . .!

BREZ NASLOVA.

I.

Našel sem starega prijatelja iz mladostnih let v gostilni. Mnogo let se že nisva videla in vesela sva bila drug drugega.

Beseda je dala besedo in liter je dal liter in tako sva posedela precej pozno v noč med prijetnim kramljanjem v gostilni.

Kar se odpro vrata in v sobo prisopiha ženska ter začne kričati na mojega prijatelja. Vseh imen, kar se jih more in ne more dati človeku — seveda ne iz pratike — deležen je bil moj prijatelj in konec temu duhovitemu govoru je bil, da ga je ženska pograbila ter pahnila skozi vrata na prosto.

Po tem dogodku vstal sem tudi jaz, plačal račun ter odšel domov.

* * *

Naslednji dan sem zopet srečal prijatelja. Pristopil je k meni, stisnil mi roko ter se začel opráščati zaradi večernega dogodka:

„Oprosti, da ti nisem sinoči predstavil svoje žene!“

„Ni bilo treba! Uganil sem sam, da ženska, ki meče možkega iz gostilne, ne more biti drugega nego zakonska „nežnejša“ polovica!“

„Beži, beži! saj ni tako hudo, kakor si predstavljaš! Sinoči, ko si bil ti zraven, imela je pogum, ker me pozna, da se izogibam javnim škandalom in raje potrpi. Doma pa je kakor ovca in si ne upa niti besedice črhiniti.“

„Tako, tako!“ in podala sva si kot dobra prijatelja roki ter se razšla.

Nekoč sem hotel obiskati nekega izmed svojih prijateljev, ko sem slučajno prišel v dotični kraj, na domu.

Bila sva si nekdam prav dobra prijatelja in uverjen sem bil, da se me bo razveselil, ko me bo zagledal, zato sem se namenil žrtvovati mu kake pol urice, dasi sicer ni bila moja navada v tujem kraju tratiti časa z obiski.

Poizvedel sem prav lahko za njegovo gnezdo; a ko pridem do vrat njegovega stanovanja začul sem ženski krik in pokanje.

Ne da bi pomišljaj dolgo, potrkal sem na vrata ter jih obenem odprl in čuden prizor sem vzrl prej seboj: Moj prijatelj je klečal sredi sobe ter si z obema rokama zakrival lica, nežnejša njegova zakonska polovica pa ga je držala z levico za lase, desnico pa je imela visoko dvignjeno nad njegovo glavo.

Ko sta me zazrla, skočila sta hipoma narazen in prijatelj je prihitel k meni ter me ves radosten objel: „Dobro došel! Res prav dobro došel, prijatelj! Prosim, kar z menoj se potruđi!“ in odvedel me je v drugo sobo.

Ko sva bila sama v sobi ter sedla na divan, začel je prijatelj: „V neprijetnem položaju si me našel, toda ne misli, da je vse tako, kakor bi mislil. Tu doma, ko nihče ne vidi, že pustim ženi malo veselja in potrpiam, toda, ko bi se drznila v kaki družbi vesti nedostojno, zdrobil bi ji vse kosti. Veš, žena moja je zelo pohlevna, le včasih jo tako prime in kako veselje ji moram tudi pustiti.“

To je bil isti moj prijatelj, kojega je žena pahnila iz gostilne.

Točen odgovor.

Potovalec (v železniškem kupeju sopotovalcu): „Prosim, kdaj pa se pripeljemo v Lesce?“

Sopotovalec: „To vam pa ne morem povedati. Pa saj je v Lescah na kolodvoru ura, bomo pa pogledali nanjo, ko pridemo tja.“

GAZELE.

I.

Ob sinjem morju na obali
sta šetali se bitji zali.
Ko srečali sta se tam prvokrat,
pogled sta v tla povesili;
ko srečali sta se tam drugikrat,
v oči sta si pogledali.
ko srečali sta se tam tretjikrat,
ljubezen sta zagledali.

II.

Oj, le te ženske! Rade bi podjetne
z možkimi menjale službe prijetne,
rade prevstvarile svet bi drugače,
zase pa vkazale možke — krojače:
al, če krojači jim prav bi služili,
in jim vse čipke in gumbe našili,
lahko prevstvarijo svet si drugače,
lahko oblečejo potlej si hlače...!

III.

Po brezmejno ljubih teh stezicah
v sanjah nočnih tavam sam,
in, kaj sledni dan po teh cveticah
roko stegam — sam ne znam:
saj so cvetke te navadne cvetke,
zapuščene od deklet,
in stezice take niso redke,
mnogo lepših ima svet!
Al — tu stopnje se glasé dekleta,
vzdramljenega že iz tmin:
in zato ta tla so meni sveta,
in te cvetke drag spomin...!

Potresa se nam ni treba bati.

Štefan: „Ali si slišal, kakšen hud potres so imeli na Laškem? Bog ve, če se bo tudi pri nas ponovil?“

Primož: „Nič se ne boj! Včeraj sem slišal, ko sem bil v mestu, da so se tistemu profesorju, ki dela potrese, polomile vse mašine tako, da smo lahko brez skrbi.“